

הגדולה בהצגות תבל

כל מי שחשב כי שריפת אטלנטה כי חלף עם הרוח הוא המחזה הקולנועי המר- היב ביותר שצולם אי-פעם, וכל מי שהא- מין כי קליאופטרה הוא הסרט היקר ביותר שהופק אי-פעם, יכול לשנות את מושגיו. הרוסים, השונאים, עקרונית, כל שיא שאי- נו שייך להם, עשו סרט שהוא מרהיב עין יותר מחלף עם הרוח, יקר הרבה יותר מקליאופטרה, וארוך יותר משניהם גם יחד.

והסרט, מלחמה ושלוה לפי לייב טול- טווי, לא זו בלבד שהוא מדהים, הוא אפילו סרט טוב (וכה לפתח הסרט הזר הטוב בפסטיבל קאן לפני כמה שנים) משום שיש בו לא רק מימדים, אלא גם נסיון אמיתי וכן להביא את טולסטוי כפי שהוא,

טיחונוב כאנדריי עכשיו

סאפאליבה כנטאשה מותר

בונדארצ'וק כפייר לראות

ללא תיקונים, ללא שיפורים ובמינימום של קיצורים. "היוצר האמיתי של הסרט," כך אמר הבמאי סרגי (גורלד של אדם) בונדארצ'וק, הוא טולסטוי עצמו. אנחנו רק המחשנו את מה שהוא כתב."

וכדי להמחיש זאת, עם כמה קיצורים, עשה בונדארצ'וק (המשחק גם את פייר) סרט שבגירסה הרוסית המקורית הוא באר- רך של 14 שעות, והמוצג בארבעה המ- שכים בני 4-3 שעות, לכופרים שמעבר

צבועי העולם

התאחדו!

דקאמרון (סטודיו, תל-אביב, איטליה) — מאז כהב ג'ובאני בוקאצ'ו את 100 הסיפורים שלו,

במאה ה-15, ועד היום, נחשבה יצירתו לסטירת-לחי מצל- צלת על פניהם של כל השמרנים, הטפשים, החונפים, הצבועים ומדושני-העונג שאינם מסוגלים לראות דבר וחצו- דבר מעבר לקצה חוטמם. עכשיו, מצא בוקאצ'ו דרך נוספת להגיז אותם: הקולנוע. סרטו של פיאר-פאולו פאזוליני הוא חצוף, חריף וצורב בדיוק כמו מקור השראתו.

פאזוליני לא יכול היה, כמובן, להשתמש בכל 100 הסיפורים, אבל עשה כמיטב יכולתו למצוא את המיבחר המיניצג ביותר את האווילות האנושית. הוא מלגלג על רודפי-בצע מתחסדים כצדקנים, על קדושה שאינה מקודשת, צוחק לתאוות-הבשרים וקוטל את אלה המתעלמים ממנה. והוא עושה זאת בצורה מובנת כלי-כך, ועם טיפוסים עסי- סיים ומבריקים כלי-כך, שאפילו המטומטמים מסוגלים להבין את כל כוונותיו.

פאזוליני מצפצף על מוסכמות קולנועיות. הסיפורים מתחילים ונגמרים בפתאומיות (אולי גם הצנורה תרמה משהו לפתאומיות הזאת). אבל הוא יוצר על הבד תמונות שלמות בלתי-נשכחות, בין אם המדובר בשיחזור חי של יוסי-הדין, לפי ג'וטו (בצבעים מדהימים, כמו היו חלקי קירוח מכנסיות מעוטרות באותם ציורים עצמם), או בדמיו

סיפור הזמיר: יופי של תועבה

יות איכרים חסרי-שיניים ומכוערים להפליא, ביניהם זוהר יופיה של בתולה צעירה, כוורד במובלה העירונית. פאזוליני הצליח להשיג בדיוק מה שרצה: כל האיני- טליגנטים המזוייפים והשמרנים נשואי-הפנים התאחדו יחד להכריז כי הסרט הוא תועבה. וכי איזו מחמאה גדולה יותר יכלו להעניק לו!

דמוקרטיה

בסיכון שאלה

בעין עירומה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו נסיון מעניין ויוצא-דופן לשלב חומר

תעודי המצולם ברחובות, עם גרעין עלילתי פיקטיבי, כשה- מכנה המשותף ביניהם, האווירה הפוליטית בשיקאגו בימי הוועידה הדמוקרטית ב-1968.

מה שנוגע לחומר התעודי בסרט, הוא יוצא מן הכלל. שכונות העוני של שיקאגו, הילדים הרוחשים ברחוב כארבה, או צילומי המהומות שליוו את הוועידה ואשר השאירו כתם בליימחה על הדמוקרטיה האמריקאית, כל אלה מונצחים בעוצמה בלהירגילה, שחלק ניכר ממנה, נובע ללא ספק, מאיכות הצילומים הגבוהה מאד. מה הפלא — הבמאי הוא אחד מטובי הצלמים של הוליווד — האסקל וקסלר.

לא פחות מרתק הוא תיאור האנשים העוסקים בדיווח המאורעות: כתבי-טלוויזיה, המתעניינים רק בהנצחת העוב- דות ולא בשינויין, עיתונאים המתרמרים לא על מצב העניי- נים סביבם, אלא רק על אלה המנסים לסלף את דיווחם; אמצעי-תיקשורת הנתונים ללחצים מכל הצדדים, שחיתות פוליטית, תיסכול כושי, ועולמם של עניים (והסרט מראה בהרחבה שיש דבר כזה באמריקה).

פגום הוא החלק העלילתי, סיפורו האישי של כתב טלוויזיה, המפוטר מעבודתו מפני שגילה עצמאות גדולה

ילדים כמו ארבה: מישהקים ועשן

מדי ביוזמותיו. סיפור זה הוא שיגרתי למדי, סופו הסמלי מאולץ, אבל הוא נבלע, בסך-הכל, בעוצמת המאורעות המתרחשים סביבו.

מבחינה טכנית זהו אולי הסרט הראשון בו נראה חומר תעודי ממש כאילו בוים באולפן, כה גבוהה היא איכות הצילומים. אבל עם זאת אין מאבדים אף לרגע את תחושת האמת שרק צילום בלתי-אמצעי וספונטני יכול להעניק. סרט שלא במהרה יישכח.

תדריך

תל-אביב

*** הקחישה שכלב (פאר, צר-

פת) — בעדינות בהמור ובחן מסכיר לזאי מאל שיחסים אסורים בין אם לבנה יכולים להיות מיקרה מזור וחינוכי, ולוא דווקא תסביך לכל החיים.

* גבר ללא מצפון (אוריון, אנגליה)

— הכוח החדש, בדמות מייקל יורק, כובש את האצולה המתנוונת. בדמות אנג'לה לאנסבורי. הגל רק שהשמאלץ כובש את הסאטירה המצופה.

* כין וקרסו (הנד, ישראל) — מצהיי

קון עממימון ועדתון מובהק. סוכני-ביטוח אשכנזי וספרדי רצים מתל-אביב לאילת ובחזרה, ומפזרים בדיחות בקצב של תת- מיקלע. הנשכחות באותה מהירות עצמה.

*** קוראים לי טריניטו (אסתר,

איטליה) — הרבה אקרובטיקה, המון בדי- חות, מעט מאוד הגיון, שימוש רב באקר דחוק, ובסך הכל — מצחיקון.

ירושלים

*** נשים אוהבות (סמדר, אג-

ליה) — עיבודו של קו ראסל נאמן לספרו של ד.ה. לורנס, על מקומה של האהבה בחיי אדם, מדהים ביופיו ומשוחק להפליא.

*** הצ'יפור עם כנפי הכדורח (חן,

איטליה) — מותחן מורט-עצבים על רוצח נשים מטורף, המטיל אימתו על חוצות רומא. עם טוני מוזאנטה ואנריקו מאריה סאלרנו.

חיפה

*** הפרויצה והשוטר (אורה, צר- פת) — שוטר רדוף-תסביכים רודף אחרי סוהרי-גרוטאות, בכוונה לפרוק את תיסכור- לוו וללכוד פושעים בעת הפשע. מישחק משובח של מישל פיקולי ורומי שניידר.

*** יומנו של שוטר (עמחי, צר-

פת) — עוד מחיי המיטרה, והפעם אל-י מות בתוכה פנימה. שוטר יוצא לנקום מות ידיו, וניעור בתכונות הצד שכנגד.

*** רפיסי חיים (יובל-אור, אר-

צות-הברית) — ג'ק ניקולסון רשם דיוקן משכנע בקולנוע האמריקאי: המשכיל המי- תוסכל, שאינו מצליח להשתלב לא במצאו הבורגני ולא בבלתי-העם. (